

قدرناشناسانه فراموش کرده ایم

■ کورش شجاعی

اگر آن دلاور مردان نبودند و در آن هنگامه، غیرتمندانه در مقابل دشمن متجاوز سینه سپر نمی کردند، اگر آن شیرمردان عرصه جهاد و شهادت آنچنان باورمندانه و آنچنان مردانه پا به میدان دفاع از کبان دین و میهن نمی گذاشتند، اگر آن مردان پولادین اراده آنچنان جوانمردانه به صحنه کارزار دفاع از ناموس و وطن وارد نمی شدند، اگر آن خدایاوران شهادت باور جان خود را سر دست نمی گرفتند و پا به عرصه دفاع از قرآن و عترت و انقلاب نمی گذاشتند، اگر آن بزرگ مردانی که مرگ را به بازی گرفته بودند و جز خدا از هیچ کس و هیچ چیز واهمه ای به دل نداشتند پا به عرصه آن جنگ نابرابر نمی گذاشتند، اگر آن ها که سرهاشان با گلوله های توپ و خمپاره از تن جدا شد پا به میدان دفاع از عزت و استقلال و امنیت وطن نمی گذاشتند، اگر آن هایی که نور چشم هایشان را به ترکش و گلوله دشمن، قربانی آینده روشن ایران اسلامی کردند پا به میدان غیرت نمی گذاشتند، اگر آنان که ترکش های خمپاره در نخاعشان لانه کرد و آنان را از خاک پاک جبهه ها راهی و مهمان همیشگی تخت بیمارستان و ویلچر کرد آن روزها عاشقانه به یاری و نصرت اسلام نمی شتافتند، اگر آن غیورمردانی که همچون قمر بنی هاشم(ع) دست و پای خویش را در کربلاهای ایران جا گذاشتند در میدان نبرد حق و باطل حاضر نمی شدند، اگر آن غیور رزمندگانی که در عنفوان جوانی به علی اکبر حسین(ع) اقتدا کردند و دل های نازک و پرعاطفه شان را از پدر و مادر و خواهر و برادر، خانه و مدرسه و دانشگاه بریدند، عاشقانه در رکاب حسین زمان به آوردگاه دفاع از دین قدم نمی گذاردند، اگر آن مردان عاشق و دلدا به خداوند که همسران باردار خود را به خدایشان می سپردند و بریده از همه تعلقات دنیا پا به عرصه جهاد می گذاشتند آن روزها نبودند، اگر آن بزرگوار پدران و مادران مخلص و دین باور که خود با رضایت لباس دفاع از دین و میهن بر تن نوجوانان و جوانان رشید خود می کردند آن روزها مهر جگر گوشه هایشان را بر رضای خدا و نصرت الهی مقدم می داشتند و میدان نبرد مقابله با دشمن متجاوز را از این برومند جوانان خالی می گذاشتند، اگر پدران و مادرانشان یک، دو، سه، چهار و حتی پنج فرزند خود را ابراهیم وار به مسلخ و قربانگاه دفاع از حق روانه نمی کردند، اگر آن ارتشیان و بسیجیان و سپاهیان و عشایر و مرزنشینان غیور و دلاور آنچنان خدایاورانه و شجاعانه و ایثارگرانه بازار دفاع از حق و حقیقت و استقلال و عزت ملک و میهن و بازار عزتمندی و غیرتمداری را گرم نمی کردند، آیا امروز ما صاحب پاره های عزیز تن ایران زمین، خرمشهر و اهواز و آبادان و سوسنگرد و خوزستان بودیم؟ و آیا اساساً ما امروز شاهد وجود ایران در نقشه جهان بودیم یا از پس آن جنگ نابرابر اگر آن دلاورمردی ها نمی بود ایرانی باقی نمی ماند و شاید ایرانیستانی مقهور و ذلیل و خوار و خفیف در گوشه ای از نقشه جهان باقی می ماند. اگر آن رشادت ها و ایثارها و شهادت ها و تا عرش خدا پرکشیدن های آن مردان خدا نبود آیا چیزی از عزت و استقلال و دین و میهن باقی می ماند؟ اما به لطف خداوند قادر متعال و در هم کوبیده ستمگران و جباران و متجاوزان و به برکت رشادت های دلاورمردان ایران زمین با هر دین و مذهب و مرام و مسلک و کیش و قومیت و نژاد و گویش و هر آیینی و به همت و غیرت آن مردان رزمنده سرافراز و با حمایت آن مادران و خواهران و همسران و زنان معامله کرده با خدای مهربان، امروز نه تنها خرمشهر مورد تجاوز و غصب دشمن و تمامی شهرهای مورد تجاوز قرار گرفته و خوزستان عزیز به آغوش مام میهن بازگردانده شده و نه تنها ایران به ایرانستان تبدیل نشده بلکه بر خلاف بسیاری از جنگ های گذشته تاریخ این سرزمین امروز حتی یک وجب از خاک وطن در چنگ دشمن باقی نمانده است. امروز به لطف خداوند و به برکت آن ایثارگری ها نه تنها امنیت بی بدیل در سراسر ایران زمین برقرار است بلکه ایران قدرتمند به امن ترین، مهم ترین، مقتدرترین و اثرگذارترین کشور در معادلات منطقه ای و حتی فرامنطقه ای تبدیل شده است. امروز نه تنها دشمن و حامیان جهانی و پرتعداد و قدرتمند و زورمدارش نتوانستند اراده مردم ایران زمین را در هم بشکنند و میهن مان را تکه تکه کنند و انقلاب و نظام اسلامی را نابود کنند بلکه به لطف خداوند و به برکت آن شهادت ها و ایثارها و جوانمردی ها و اراده های مستحکم و خدایابور، ملت و مملکت ایران به چنان قدرت تدافعی دست یافته است که نه تنها هیچ قدرت منطقه ای بلکه فرامنطقه ای جرأت تجاوز به حریم ایران را به خود نمی دهد. اما با وجود این همه واقعیت های انکار ناپذیر و بدیهی نمی دانم چرا بعضی ها این قدر زود و نامهربانانه و قدرناشناسانه یاد آن ۸ سال دفاع مقدس از دین و میهن را به تندباد نسیان و تاریکی فراموشخانه های اذهان غافل و ناروشن خود سپرده اند و برخی و بلکه بسیاری نه تنها از مرام و مسلک و سبک زندگی جوانمردانه و ایثارگرانه آن دوران پاک و مقدس بسیار فاصله گرفته اند گویا برخی حتی نام و یاد آن حماسه آفرینان و پیشکسوتان جهاد و شهادت که نزد خداوند و عرشیان بسیار معروف و عزیز و شناخته شده و عند ربهم بیرزقون اند را فراموش کرده اند و برخی از مسئولین و برخی مردم قدرناشناسانه گویا حتی جانبازان و آزادگان و جوانمردانی که در آن برهه سخت تاریخی و سرنوشت ساز لباس پرافتخار دفاع از دین و میهن به تن کردند و در آوردگاه حق و باطل جوانمردانه رزم کردند و امروز مدال رزمندگی و حضور در آن روزهای سخت و بحرانی را بر سینه دارند و یادگاران پرافتخار آن سال های سرنوشت ساز و تاریخ ساز ایران زمین هستند را فراموش کرده اند. چرا این گونه شده است؟! آخر غفلت و قدرناشناسی حدی دارد! اگر کسانی این درد نوشته های نگارنده را قبول ندارند به خانه های این یادگاران پرافتخار دوران دفاع مقدس و یادگاران گرانقدر آن روزهای سخت و سرنوشت ساز سری بزنند تا باور کنند هستند کسانی از آن رزمندگان و دلاورمردان و جانبازان و آزادگان که برخی از مسئولان و حتی برخی مردم آنان را فراموش کرده اند و یا لاقلاً ویژه نامه «پلاک عزت» را ورقی بزنند تا... و همین.